Costi Gurgu

Mlaştinile din Sud

-fragment-

***Sfat**: Un Fel trebuie să arate atît de greţos, încît să-ţi vină, imediat ce-l vezi, un gust amărui pe limbă, care să activeze glandele acidulare, să te încerce un spasm jugular şi apoi să-ţi simţi stomacul încreţindu-se şi tîrîndu-se pe gît în sus. Numai atunci vei putea spune: "Da, mi-e atît de poftă, încît n-aş mai putea trăi o clipă cu gîndul că n-am gustat din Felul ăsta."*

(Din *Cartea de Căpătîi*, capitolul *Învăţăturile Reţetare,* a Maestrului Reţetar Plabos)

Duhoarea se prelingea pe zidurile arhivei precum untura de păianjen. Morminiu se înecă, îşi duse mîna la gură şi se opri în intrare. Îşi legă eşarfa transpirată de la gît peste gură şi nas, ridică felinarul umplut cu un roi proaspăt de licurici şi privi încăperea lungă a pivniţei. Pînă în capătul cel mai îndepărtat erau rînduri după rînduri de rafturi umplute cu documente. Cele mai multe dintre lucrări erau scrise pe pînză groasă de golin, cerată pentru a conserva scrierile. Arhiva mestrului său reţetar, Plabos, era considerată a fi la nivelul unui depozit universitar. La o primă vedere totul părea în ordine. Mai puţin duhoarea.

Ceva putrezise printre documente. Ceea ce nu ar fi fost exclus, doar că se întîmplase prea rapid. Doar cu o seară înainte, Morminiu fusese în arhivă pentru a-şi strecura pe furiş şi pentru a-şi configura noua unitate prelucrătoare pe care o cumpărase de la un traficant din Îndepărtatul Sud. Unul dintre Piraţii Mlaştinilor, care vindeau în nord tot ce jefuiau la sud de graniţa regatului. Unitatea era o tehnologie de care încă nu se auzise în Regatul Verde. Morminiu plătise pentru ea şi pentru „clopoţelul" de securitate zece Reţete originale. Toate fiind propriile creaţii. Nu-şi permitea să-i fure reţetele lui Plabos care, chiar şi aşa, dacă ar fi aflat de tîrg, l-ar fi spînzurat. Da, maestrul reţetar era o relicvă. Ar fi preferat ca tehnologia să nu se mai schimbe niciodată şi el să-şi vadă de Reţetarium fără să fie nevoit să înveţe rutine noi. Lăsînd la o parte că nu ar fi făcut niciodată afaceri cu Piraţii Mlaştinilor. Pe care-l prindea pe domeniul său, îi tăia capul pe loc, fără judecată.

Era posibil ca să nu fi putrezit nimic printre documente, ci ca vreunul dintre copiii servitorilor să fi făcut vreo gulmă proastă, aruncînd un hoit într-un colţ al arhivei.

Se deplasă printre rafturile înalte verificînd fiecare culoar. Cu cît se apropia de zidul din spate şi de intrarea în camera unităţilor prelucrătoare, cu atît mirosul era mai puternic. Ochii îi lăcrimau. Îşi apăsă palma peste nas şi peste gură, încercînd să inhaleze cît mai puţin din aerul fetid. Simţi o durere cumplită de cap. Renunţă să mai cerceteze fiecare culoar dintre rafturi şi se îndreptă direct spre capătul arhivei. Era vară şi era cald în Mlaştinile din Sud. Dar transpiraţia care îl acoperise ca o peliculă uleioasă era rece. Mirosul venea din următoarea încăpere. Era sigur acum. Şi îi era frică.

Pătrunse în ultima încăpere a arhivei. Se opri cîteva secunde în prag, privind năucit tabloul din faţa sa. Cînd plămînii săi îşi amintiră să-şi facă treaba, se încovoie lîngă perete şi vomită îndelung.

Într-un final, se reîntoarse spre bazinele unităţilor prelucrătoare. Tremura. Ar fi trebuit să-i spună lui Plabos ce avea de gînd. Maestrul său era cel care ar fi trebuit să ia hotărîrea. Încercă să-şi regleze respiraţia. Îşi şterse sudoarea din ochi, răsuflă adînc şi se concentră.

În faţa sa se înşirau săpate în podeaua din piatră, cele patru bazine ale unităţilor castelului lui Plabos. Lichidul nutritiv care le umplea avea în mod normal culoarea verde. Dar acum era roşu precum sîngele. În trei dintre cele patru bazine se aflau vechile unităţi prelucrătoare, cele care conţineau repetată aceeaşi arhivă de Reţete, întreaga *Carte de Căpătîi* a lui Plabos, copiată de trei ori pentru siguranţă. Aceasta reprezenta averea şi raţiunea de a fi a maestrului reţetar şi pînă la urmă şi a lui Morminiu, singurul şi ultimul discipol al lui Plabos.

În al patrulea bazin, Morminiu configurase cu o seară înainte noua unitate prelucrătoare, o conectase la reţeaua celorlalte trei şi transferase în ea aceeaşi *Carte de Căpătîi*, completată cu propriile Reţete. Acest al patrulea bazin era gol. Cumva, noua sa unitate, minunea tehnică venită din Îndepărtatul Sud, din afara Regatului Verde, dispăruse cu tot cu Reţete.

În celelalte trei bazine, lichidul nutritiv fusese corupt şi pe pereţii din piatră se întinsese o mîzgă roşiatică. Pe fundul lor zăcea carnea depozitelor memorice, acoperită de bube şi răni mucilaginoase. Iar roiurile cristalidice care le dădeau viaţă, le apărau şi traficau informaţia, pluteau în stare de putrefacţie în lichidul roşu. Vurmii tranzitivi care se întindeau de la un bazin la celălalt pentru a conecta depozitele într-o reţea locală, se umflaseră, aveau pielea crăpată şi carnea li se revărsase ca o spumă albă peste buzele rănilor.

Duhoarea venea de la hoiturile unităţilor prelucrătoare ale maestrului Plabos. De la cadavrele arhivei sale de Reţete. Totul era pierdut. Viaţa maestrului, arta sa şi a nouă generaţii de maeştrii reţetari înaintea lui, totul distrus şi…

Nu, era şi mai rău. Cineva furase noua unitate prelucrătoare după ce aceasta contaminase cu vreo bacterie sau virus şi corupsese celelalte unităţi. Asta nu însemna numai premeditare, îşi dădu seama imediat Morminiu, nu însemna numai că piratul mlaştinii îi vînduse o unitate ucigaşă, ci că i-o vînduse cu încă un scop — să-i fure lui Plabos averea. Conţinutul acelei unităţi valora cît jumătate din regat.

Piraţii Mlaştinilor nu ar fi putut pătrunde însă în castelul lui Plabos, ca să o fure după ce şi-a făcut treaba. Acesta era mult prea bine păzit. Nu, piraţii avuseseră pe cineva în interior. Cineva de încredere din anturajul lui Plabos, cineva cu acces la arhivă. Cineva care să poată scoate unitatea din castel fără să fie luat la întrebări de gărzi şi apoi s-o transporte pînă la un loc unde să-i întîlnească pe piraţi în siguranţă, pentru a-şi primi plata. Iar toate astea nu se putuseră întîmpla decît recent. Mai erau încă pete de umezeală pe unde se scursese lichidul nutritiv în jurul bazinului.

Morminiu ieşi în fugă din hrubele arhivei. Se opri gemînd pe prag. Se retrase în semiîntunericul intrării şi îşi aranjă lentilele fumurii peste ochi. Plabos îl antrenase pentru o viziune adecvată adîncurilor unui Carami. Un reţetar bun nu-şi pierdea timpul în provincie, în tîrguleţe şi sătuce arse de soare. Cariera lui Morminiu urma să se desfăşoare într-unul dintre oraşele regatului. Cel mai probabil în capitala găzduită în măruntaiele Caramiului Regal. Iar pentru asta trebuia să uite de viziunea diurnă normală frililor.

Cu lentilele acoperindu-i ochii, ieşi iarăşi în soarele dimineţii. Avea nevoie de un plan. Trebuia să acţioneze rapid, înainte ca Plabos să afle ceva, dar mai important, înainte ca trădătorul să se poată îndepărta prea mult de castel.

„Morminiu!”

Vocea maestrului reţetar îi îngheţă sîngele în vine. Plabos era pe treapta cea mai de sus a intrării în bucătărie, îmbrăcat în costumul său vechi de la curtea regală, de Maestru Reţetar al Regatului.

„Ce faci acolo? Ce-i duhoarea asta?”

Discipolul închise uşa arhivei în spate. Înghiţi în sec şi-l privi nehotărît pe bătrîn.

„Ai înnebunit? În dimineaţa asta ai examenul final cu maestrul Julslou. Mă aşteptam să te găsesc îmbrăcat de ritual şi aranjîndu-ţi bucătăria!”

Morminiu simţi că-şi pierde respiraţia. Uitase de examen! Zîmbi chinuit. Într-o aşa situaţie, chiar că nu trebuia să-l facă pe Plabos suspicios. Julslou va fi acolo foarte curînd. Nimeni nu trebuia să afle dezastrul în care el adusese casa Plabos. Maestrul în primul rînd.

„Vin imediat…” anunţă el cu voce tremurată.

„Ce-ai spus, băiete?”

„Vin imediat, maestre. În cîteva minute voi fi în bucătărie, gata de examen”, repetă el, de data aceasta cu voce pătrunzătoare. Zîmbi larg şi-şi îndreptă spatele. Postura învingătorului, pe care i-o băgase în cap cu lovituri de măciucă maestrul de arme, Tathes, funcţiona de fiecare dată cu Plabos. Acesta se întoarse mormăind nemulţumit şi reintră în bucătărie.

Asta-i ultima zi a vieţii mele! îşi spuse Morminiu şi se sprijini de zidul din apropiere pentru a nu se prăbuşi. *Trebuie să fac ceva. Orice! Cum pot participa la examen şi în acelaşi timp să-l vînez pe trădător?*

Se ridică şi alergă spre armurărie. Lipită de clădirea din lemn, era cuşca celor trei bropşi de vînătoare. Le deschise poarta şi-i privi zîmbind. Bropşii castelului Plabos erau cei mai mari şi mai fioroşi pe care-i puteai întîlni în toată provincia Mlaştinilor din Sud. Aveau căpăţînile încă o dată cît un cap de fril, cu osul gros şi pielea albă întinsă peste creştet şi atîrnînd în falduri pe gît. Ochii mici şi roşii erau înconjuraţi de colţi gălbui şi băloşi, precum nişte pumnale din os. Iar spatele lat şi musculos le era acoperit cu de două ori mai mulţi ţepi veninoşi decît la un brops normal. Bestiile ieşiră din cuşcă, ţopăind de pe un picior pe altul.

Morminiu îi luă de zgărzi şi-i trase după el în arhivă. Îi duse să miroasă bazinul gol al noii unităţi prelucrătoare, apoi bălţile de umezeală de pe piatra pardoselii. Într-un final se întoarse cu ei în curte.

„Găseşte! Sfîşie!” rosti el comenzile de vînătoare.

Cele trei fiare o luăra la fugă spre poarta castelului. La încuvinţarea lui Morminiu, garda le deschise poarta şi-i lăsă afară. Bropşii erau bipezi, dar la viteza cu care alergau, îl puteau

ajunge din urmă pe trădător înainte ca acesta să iasă de pe domeniul lui Plabos, chiar dacă fugise cu unitatea din timpul nopţii. Deşi, Morminiu era sigur că evenimentul se întîmplase dimineaţa devreme, pe lumină, înainte ca servitorii să se trezească, dar destul de tîrziu pentru a-i lăsa timp noii unităţi să le infecteze pe cele vechi.

Morminiu răsuflă uşurat şi intră în bucătărie…